

කෝප්ප දෙකකට තේකොලු හා සීනි දමා මදෙක බැලුවේ ය. මම ඉවත බලා සිටියෙමි. තේ වත්කරන හැඩින් හැඳි ගහා හැඩින් මට ඇසුණි. අතකරුව මිනු තේ කෝප්පයේද අතැතිව මා ඉදිරියේ පෙනී සිටියේ ය.

"බොන්න..." මිනු ඉතා සන්දුක් හැඩින් කීවේ ය.

"මට එතා..." මම දැඩුව කීවෙමි. මිනු තේ කෝප්පය මා ඉදිරියේ වූ විටෝව මත තැබුවේ ය.

"අපි දැවුණු කන්න එළියට යමු... මට බැරකුටුවට යන්නට තියෙනවා. තාත්තා සල්ලි වයසක් එවලා තියෙනවා... එක ගන්න... ඒ පමණක් අපි සිටි එකට තිබිණි කමු..." මිනු මා සමීපයේම වැඩි වක අතර කීවේ ය. ඊයේ රැයේ සිදුවූ කිසිවක් මිනු නොදන්නා සේ ය. ඊයේ රැයේ මේ නිවසේ සිටියේ මේ මිනිසා නොවේ ද?

"අයෙත්..." මම මිනු දෙස කෙළින් බලා ඇසුවෙමි. "... මොකක්ද මේ සෙල්ලමේ තේරුම...? මං කවුරුද කියලාද මැන තිබන්නෙ...? මෙය සිහි වකල් වේලා කියලාද මැන තිබන්නෙ...? ඊයේ රැ. මැන මා වැඩියට දාලා දොර වැසුවා... මං ආවේ මතේ අම්මගේ මලගෙදර ඉඳලා කියලාවත් තිබන්නෙ නැතිව මැන බැලියලියෙක් වගේ මා වැඩියට දාලා දොර වැසුවා... මං සිතලේ ගැනි ගැනි එළියට වේලා අඬද්දී මැන තිබක් පසුවක් හැකි යකෙක් වගේ ගෙට වේලා කිටු ගන්නා... ඒ මක්කොම කරලා උදේ පාන්දර මොනාද මේ කියන්නෙ...? මා ව රච්චනා කතා කරපුවම මිනිසොම හරි යනවා කියලා තිබෙනවද..."

අයෙත් බොන්නට ගත් තේ කෝප්පය අපසු තැබුවේ ය. බොහෝ වේලාවක් තිස් දැවුණුමක් ඉපිරි බිත්තිය දෙස බලා සිටියේ ය.

"මට සමාවෙන්න කොහි..." මිනු පහත් හැඩින් කීවේ ය.

"හැම දේම කරලා සමාව ඉල්ලන්න එතා..."

"මම සමාව ඉල්ලන්නේ ඊයේ වුණායි කියලා මැන කියන සිද්ධි වලට නොවෙයි..."

"එතෙමම...? මට තේරෙන්නෙ නැතැ... ඇයි ඊයේ රැ වුණා කිසිම දෙයක් මැන දන්නෙ නැද්ද...?"

"නොහි... කොහි මැන හරිම හොඳ කෙල්ලෙක්..." මා ඇසු ප්‍රශ්න නොඇසුණා සේ මිනු කතා කළේ ය. "... මා අතින් මැනට ලොකු වරක් වුණා... මං එක ගැන හැම මොහොතකම පසු තැබෙනවා..." මිනු අවුල්ට ගිය තිස්කෙල් දෙඅතින් පසුපසට කර ගනිමින් කීවේ ය, සුදුමැළි මලාකික බවක් සිනුගේ මුහුණ මත ඇඳී ඇති බව මම නිරීක්ෂණය කළෙමි.

"මං... මං මෙය්ට කළුමුත් මේ ගැන මැන එක්ක කතා කරන්න කියුවා... ඒත්..."

"ඇයි... ඇයි...? මැන මොකක්ද මගෙන් හංගන්නෙ...?"

"නොහි... මට සමාවෙන්න කොහි..."

"දෙයියන්නෙ නෑමම මැන සමාවෙන්න කතාව කවින්නෙත්..." මම කැරැසුවෙමි. "...උන්වත් මට කෙළින් කියන්න... මොකක්ද මැන මගෙන් හංගගෙන ඉන්නෙ..."

"මැනගෙන් කිසි දෙයක් හංගන්න මට කවිවත් තියෙන වුණේ නැතැ කොහි... මැන කොහොම කීව්වත් මොනවා කියුවත් මං ඇත්තටම මැනට ආදරෙයි... ඇත්ත එළි කරලා එකට මට නැතිවෙයි කියලා මං බය වුණා... එකයි හැම තිස්සෙම මං පසු බැස්සෙ..."

"ඉතිං දැන් කියන්න..."

"කියන්නම... ඒත් මොක ඇසුවට පස්සෙ මා ව දාලා යන්නේ නැතැයි කියන්න..." මිනු බැරපත් බැලුමක් ගෙලවේ ය. මම පිලිතුරක් නොදී මද වේලාවක් බලා සිටියෙමි.

"බැරප... මං කිසි දෙයක් පොරොන්දු වෙන්නෙ නැතැ... මැන කැමති නම් කියන්න... මං අහක් ඉන්නම... මැන මැන කියන්න ගන දේ නොකීව්වත් මං අද මේ ගෙදරින් එළියට බිහිවන..." මම දැඩුව කීවෙමි.

මිනු පුටුවෙන් නැගිට කුස්සියට ගියේ ය. පැත්තිට කඩවියෙන් කුඩා කුප්පියක් රැගෙන

මවෙත ආවේ ය. "මේක මතකද...?" මිනු ඇසුවේ ය. මට එක හොඳින් මතකය. මා මේ නිවසට පය තැබූ පළමු දවසේ මිනු මගේ අතින් උදුවා ගත්තේ ඒ කුප්පියයි.

"නොහි... කොහි... මං... මං... මං මේවට ඇබ්බැහි වේලා ඉන්නෙ..." මිනු බොහෝ අපහසුවෙන් වචන පිට කළේ ය.

"මොනවද...? මොනාද ඒ කෙටි කියන්නෙ...?"

"චුත්ස්... මත්දුර්ග..."

එකටම තිස මතට හෙණ පහරක් වැදුණාක් මෙන් මම අන්දමින්දුටු ගියෙමි. දෙවියෙක්... මේ කියන්නේ ඇත්තක්ද...?

"හැමදාම හැඩින් මට චුත්ස් ඕනෙ වෙනවා... මං හැමදාම හැඩින් වැඩියට යන්නෙ කෙටිය... මට සමාවෙන්න කොහි... මැන තිබක් ඉන්න ඇති මං යන්න රස්කාවට කියලා... මං කරපු රස්කාවක් නැතැ... මට රස්කාවක් කරන්න බැරප... මං පිවත් වෙන්න කාත්තා එවක සල්ලි වලින්..."

මගේ ඇත තවමත් ගැහෙයි. මා රැවටී සිටියේ මන්දුර්ග වලට ඇබ්බැහි වූ මිනිසෙකුටද?

"මට උදව් කරන්න කොහි... මේ වේලාවේ මා ව දාලා යන්න එතා... මේ ඊරා පුරුද්දක් මීදුණ මට උදව් කරන්න... ඊරා පස්සෙ අපි ලස්සන පීච්චයක් ගෙවුම..."

මම මිනු දෙස රචා බැහැවෙමි.

"තවත් සුරුවනනා කතා කියන්න එතා අයෙත්..." මම කැරැසුවෙමි. මිනු මා අසලින් වැඩි ව දැකිණි මුහුණ එක ගත්තේ ය. මිනු හැඩින් ගියේ ය මට සිතෙයි. මිනු

පිලිබදු කණගාටුවක් ද මසිතේ කොණක වැඩමින් පවතියි. අපරාදෙ මේ මුහුණකා හැකි වේලා ගනවා යි මගේ සිත මට මේ කීවේ ය. මිනු උපකාර කළ යුතු ද? මේ වංචාකාරයා තෙරෙහි යටි දුරටත් අනුකම්පා ඇස ගෙවුම් කළ යුතුද...? මම බොහෝ වේලාවක් කල්පනා කළෙමි අවසන තිගමනකට වැළඹුණෙමි.

"මං මැනට උදව් කරන්නම... ඒත් මැන බිමවූ සුරුවනනා කතා වලට රැවටීම නොවෙයි... කච්චර හරි අමාරුවේ වැටීවීම මිනිසෙකුට කරන උදව්වක් නැරඹිය... අවසනම නිතරතා නම් මේ පුරුද්දෙන් පසු මීදුණෙක් මිනෙ කියලා මං උදව් කරන්නම..."

"නොහි..." මිනු පුටුවෙන් මෙන් මදෙක බැහැවේ ය.

"ඔව් මං උදව් කරන්නම..." මම සිටියේ කීවෙමි.

මිනු එකටම මගේ දැකිණි අල්ලා ගත්තේ ය. මම සීරුවෙන් මගේ දැන් පසකට ගත්තෙමි.

"මතක තියා ගන්න... මැන කවදා හරි මැන ඊරා පුරුදු වලින් අත්මිලිලා පියවී ලොගෙට එකකල් අපි අතරේ කිසිම සම්බන්ධයක් නැතැ..." මම කීවෙමි. "... අපි අතරේ සම්බන්ධයක් නොව තෙතෙක් කලින් මැනට යුතුකමක් තිබුණා මේ මිනිසොම මට කියන්න... ලොකෙම ආදා මැන කරකයි කියද්දී මං මැන විශ්වාස කලා... මං මැන විශ්වාස කරලා මේ ගෙදරට ආවා... මැනත් එක්ක පීච්චයක් පටන් ගත්තා... අඩුම ගැනෙ අදවත් මැන මැන කතාව මට කීව්ව එක ලොකු දෙයක්... අපි අදම යන්න මිනෙ කොට්ටර කෙනෙක් මුණ ගැහෙන්න... ඔව් අදම..."

මේ නව තත්වයට මුහුණ දෙන්නට මම හිත හදා ගත්තෙමි. මෙය එක්තරා අභියෝගයකි. කෙසේ නම් මැන ආරක්ෂාකා යනමට ගන්නෙමියි මම සිතුවෙමි. එය තවත් මිඳුවක් පසු පස දිවීමක් වනු ඇද්දැයි කියන්නට අද මට නොහැකි ය. එනමුදු මම තවත් එක උත්සාහයක් දරන්නෙමි. මම තව දුරටත් මිනුට පෙම් නොකරන්නෙමි. ජේම්මක කේෂයක් හෝ මසිතේ වූයේ නම් එය උදේ රාත්‍රියෙන් අවසන්ව ගිය බව මට දැනෙයි.

තත්කාදකනා අසරණයෙකුට උදව් කරන්නා සේ මම මිනුට තිසි මගට එන්නට උදව් කරන්නෙමි.

KANDY LUBE

SERVICE CENTRE

All Mechanical Repairs
Electrical
RWC
Full Car Detailing

MAHINDALAL HEWAWASAM
KANDY LUBE SERVICE CENTRE
3/40 STRONG AVENUE
THOMAS TOWN 3074
MELWAY 8G10

PH : 03 9462 2199
FAX : 03 9462 2166
Mo : 0413 421 625

Jagath JE - Sannasa